

Arrest

nr. 163 452 van 3 maart 2016
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 1 maart 2016 houdende de teruggrijving (bijlage 11), aan verzoekende partij ter kennis gegeven op dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2016, om 14:00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIAGRE, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij kwam op 4 oktober 2015 aan in de nationale luchthaven van Zaventem vanuit Antalya. Zij was in het bezit van een vals paspoort. Zij werd op de luchthaven aangehouden door de grenspolitie en werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole, waar ze nog diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Op diezelfde dag werd een beslissing tot binnenkomstweigerings met terugdrijving genomen- asielzoeker (bijlage 11ter).

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde, d.d. 10 november 2015, de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nummer 157.763 van 4 december 2015 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De terugdrijving, welke voorzien was op 11 december 2015, kon niet worden uitgevoerd wegens verzet door de verzoekende partij.

Op 16 december 2015 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op diezelfde dag werd een beslissing tot binnenkomstweigerings met terugdrijving genomen- asielzoeker (bijlage 11ter).

Bij beslissing van 17 december 2015 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag.

Op 24 december 2015 diende de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

Op diezelfde dag werd wederom een beslissing tot binnenkomstweigerings met terugdrijving genomen- asielzoeker (bijlage 11ter).

Bij beslissing van 6 januari 2016 weigerde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen andermaal de inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nummer 160.168 van 18 januari 2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 6 januari 2016.

Op 22 januari 2016 diende de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in.

Op diezelfde dag werd nogmaals een beslissing tot binnenkomstweigerings met terugdrijving genomen- asielzoeker (bijlage 11ter). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest met nummer 160.703 van 25 januari 2016 de vordering verwierp.

Bij beslissing van 22 januari 2016 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de inoverwegingname van de vierde asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest met nummer 161.215 van 2 februari 2016 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 januari 2016.

Bij beschikking van 1 februari 2016 handhaafde de raadkamer van de correctionele rechtbank van eerste aanleg te Brussel de vrijheidsberovende maatregel.

Op 11 februari 2016 diende de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in.

Op diezelfde dag werd opnieuw een beslissing tot binnenkomstweigerings met terugdrijving genomen- asielzoeker (bijlage 11ter). Eveneens op 11 februari 2016 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen de bijlage 11ter van 11 februari 2016.

De repatriëring voorzien op 12 februari 2016 werd afgelast gelet op de ingediende asielaanvraag.

Bij arrest nr. 162.035 van 12 februari 2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 11 februari 2016, gericht tegen de bijlage 11ter van diezelfde dag. De Raad wees erop dat verzoekster op 11 februari 2016 een

nieuwe asielaanvraag indiende die het voorwerp uitmaakt van onderzoek door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad stelde dat een asielaanvraag een schorsende werking heeft zodat de bestreden beslissing niet ten uitvoer kan worden gelegd en dat de bevoegde asielinstantie zal oordelen of er sprake is van een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 februari 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde onder meer wat volgt:

“(…) In het kader van uw vijfde asielaanvraag herhaalde u dat u, ten gevolge van de problemen die u uiteenzette bij uw eerste asielaanvraag, nog steeds gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten. Zoals hierboven aangestipt werd uw eerste asielaanvraag evenwel definitief afgesloten wegens het bedrieglijk karakter van uw verklaringen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag enkel verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Met betrekking tot de door uw advocaat bijgebrachte informatie, moet bovendien worden opgemerkt dat deze stukken weliswaar melding maken van bepaalde precare situaties of realiteiten in uw land van herkomst die op zich niet betwist worden, maar geen verband leggen met uw persoonlijke situatie of voorgehouden moeilijkheden.

(…)

Dat uw advocaat een zaak bij het Europese Hof van de Rechten van de Mens heeft aanhangig gemaakt, doet geen afbreuk aan de door de Belgische instanties vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielrelaas.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.(…)”

De Kamer van Inbeschuldigingstelling bevond het beroep gericht tegen de beschikking van de raadkamer zonder voorwerp bij arrest van 16 februari 2016.

Op 18 februari 2016 diende de verzoekende partij een zesde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 19 februari 2016 werd een nieuwe vlucht gepland met bestemming Antalya. Die vlucht werd geannuleerd gelet op de zesde asielaanvraag.

De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam d.d. 18 februari 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 18 februari 2016 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de impliciete bijlage 11ter en de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker van 11 februari 2016. Op 24 februari 2016 beval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 162 694 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de impliciete beslissing van 18 februari 2016 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker.

Op 1 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de terugdrijving (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In een eerste onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat zij een onmenselijke en vernederende behandeling dreigt te ondergaan bij een teruggrijving naar Turkije en in een tweede onderdeel voert zij aan een onmenselijke en vernederende behandeling te zullen ondergaan bij teruggrijving naar Iran.

Wat betreft haar vrees ten aanzien van Turkije stelt zij deel uit te maken van een kwetsbare groep, met name de groep van migranten zonder identiteitsdocument overgemaakt aan de Turkse politie en de opgesloten migranten in Turkije. De verzoekende partij verwijst naar een rapport van Amnesty International "*Europe's gatekeeper – unlawful detention and deportation of refugees from Turkey*" van december 2015. Voorts verwijst de verzoekende partij naar een weblink waarbij ze verwijst naar het rapport Statewatch Analysis – *why Turkey is not a safe country* van februari 2016. De verzoekende partij betoogt dat uit de rapporten blijkt dat migranten systematisch slecht behandeld worden en opgesloten worden in menonwaardige omstandigheden. Verzoekende partij legt er nog eens de nadruk op dat zij niet alleen een illegale migrant is voor Turkije doch bovendien heeft ze in Turkije gebruik gemaakt van een vals paspoort.

In een tweede onderdeel zet de verzoekende partij haar vrees uiteen ten aanzien van Iran. Hierbij stelt zij dat zij omwille van haar bekering tot het christendom de doodstraf riskeert. Ter staving van haar betoog verwijst verzoekster naar een reeks weblinks verwijzend naar rapporten. De verzoekende partij stelt dat er geen grondig onderzoek van de door haar aangevoerde documenten heeft plaatsgevonden. Volgens haar werd de authenticiteit van de door haar neergelegde documenten nooit gecontroleerd en hebben de Belgische asielinstanties zich ertoe beperkt te verwijzen naar een aantal tegenstrijdigheden. Ze benadrukt dat de rapporten die zij heeft neergelegd naar aanleiding van haar zesde asielaanvraag, objectieve elementen vormen die niet werden onderzocht. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij

zal worden teruggedreven door Turkije naar Iran. Hiervoor verwijst zij naar rapporten waaruit blijkt dat Syrische en Iraakse asielzoekers worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

In het tweede middel betoogt verzoekende partij dat de voorgelegde rapporten aangaande Turkije niet afdoende zijn geanalyseerd door de verwerende partij.

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat de door haar voorgelegde rapporten onvoldoende zijn geanalyseerd door de verwerende partij. In de bestreden beslissing is dienaangaande het volgende uitdrukkelijk gemotiveerd:

“Betrokkene stelt dat zij deel uitmaakt van de kwetsbare groep van migranten zonder identiteitsdocumenten overgemaakt aan de Turkse politie en de opgesloten migranten in Turkije, en dat zij een onmenselijke en vernederende behandeling dreigt te ondergaan bij een teruggedrijving naar Turkije. Waar betrokkene verwijst naar rapporten van verschillende rapporten (Amnesty International, Europe's gatekeeper - unlawful detention and deportation of refugees from Turkey en Statewatch Analysis, Why Turkey is not a safe country) over asielzoekers en vluchtelingen in Turkije dient te worden opgemerkt dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Turkije werkelijk en persoonlijk wordt bedreigd. Dit dient in concreto te worden aangetoond en betrokkene blijft hier in gebreke.

Tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde betrokkene dat zij vanuit Iran naar Turkije gereisd is, alsook dat zij in Istanbul en Antalya ongeveer een maand is verbleven en vanuit Antalya met het vliegtuig naar Brussel is gereisd, zodat dient vastgesteld te worden dat zij er bijna een maand gebleven heeft en er zelfs in staat was om vanuit Antalya het vliegtuig te nemen naar Brussel. De situatie van betrokkene inmiddels is gewijzigd, daar haar ware identiteit gekend is en daar zij een asielzoekster is. Daar betrokkene ook als inadmissible werd verklaard heeft Dienst Vreemdelingenzaken contact gehad met de Turkse autoriteiten om de verwijdering van betrokkene te kunnen garanderen in geval van niet-erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 05.10.2015 werden al de Turkse autoriteiten op de hoogte gebracht dat betrokkene inadmissible werd verklaard en dat zij verschillende procedures had opgestart. Op 11.02.2016 hebben de Turkse autoriteiten schriftelijk bevestigd dat betrokkene aanvaard wordt en dat de procedure tot repatriëring zal worden opgestart volgens de bepalingen van de wet nr 6458 (Turkse vreemdelingenwet). Er is dus zekerheid dat betrokkene aanvaard zal worden in Turkije.

Wat betreft het feit dat betrokkene degelijk naar Iran kan worden teruggestuurd en dat Turkije het non-refoulement beginsel niet zou respecteren, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zes asielaanvragen in België heeft ingediend en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, na beoordeling van haar asielaanvragen ter aanzien van Iran.

Het gegeven dat Turkije het voorwerp is van een immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Als EU-kandidaat probeert Turkije zijn wettelijke bepalingen in lijn met de EU en internationaal humanitair en mensenrechten standaarden te brengen³. Zo bevat de wet nr 6458 over Vreemdelingen en Internationale bescherming bepalingen over de diensten in gesloten centra (art. 59) en over het non-refoulement beginsel (art. 55)⁴. Turkije is ook de partner van de Europese Commissie wat de vluchtelingencrisis betreft; daarom gaat Turkije 3 miljard euro krijgen om het grote aantal mensen in Turkije dat bescherming nodig heeft, te kunnen bijstaan en om de instroom van vluchtelingen aan te pakken⁵.

Ten einde dient te worden opgemerkt dat, hoewel de UNHCR⁶ erkent dat de opvangvoorzieningen voor migranten in Turkije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn, blijkt niet uit haar rapporten dat men omdat men migrant is of zou zijn in Turkije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, automatisch kan stellen dat men als migrant in Turkije zonder meer en automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een asielzoeker is of zou zijn. Daarnaast heeft het UNHCR geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het migratie systeem en de opvangvoorzieningen voor migranten in Turkije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor migranten die in het kader van de Chicago Conventie aan Turkije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om geen personen terug te drijven naar Turkije omwille van structurele tekortkomingen in het Turkse migratiesysteem en de opvangvoorzieningen waardoor migranten die in het kader van de Chicago Conventie aan Turkije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Aldus kan dus geconcludeerd worden dat er meer dan aannemelijk is gemaakt dat betrokkene niet zal worden blootgesteld aan slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen en dat er dus geen schending is van art. 3 van het EVRM.”

Verwerende partij verwijst hierbij naar rapporten die zij geconsulteerd heeft op 29 februari 2016.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Turkse autoriteiten op 11 februari 2016 schriftelijk bevestigden dat verzoekende partij wordt aanvaard en dat de procedure tot repatriëring zal worden opgestart.

De Raad merkt, samen met de verwerende partij op dat verzoekende partij enkel verwijst naar algemene rapporten. Zij laat na de algemene rapporten te betrekken op haar persoonlijke situatie, namelijk de situatie van een persoon die in het kader van de Conventie van Chicago van 7 december 1944 zal worden teruggedreven naar Antalaya. Verzoekende partij is vanuit Iran naar Turkije gereisd en is in Istanbul en Antalya ongeveer een maand verbleven alvorens vanuit Antalya met het vliegtuig naar Brussel te reizen. De situatie van verzoekende partij is sindsdien gewijzigd omdat haar ware identiteit thans gekend is. De Belgische autoriteiten hebben contact opgenomen met de Turkse autoriteiten en heeft hen op de hoogte gebracht dat verzoekende partij inadmissible werd verklaard en dat zij verschillende procedures heeft opgestart. Toch hebben de Turkse autoriteiten schriftelijk bevestigd dat verzoekende partij wordt aanvaard. Zij maakt aldus niet aannemelijk, aan de hand van de algemene rapporten dat zij het risico loopt te worden opgesloten in Turkije en een onmenselijke en vernederende behandeling dreigt te ondergaan in Turkije.

In de bestreden beslissing is bovendien een onderzoek gevoerd naar de algemene situatie in Turkije. Verwerende partij heeft hiervoor beroep gedaan op een gezaghebbende bron, namelijk een rapport van het UNHCR, update 2015 en een persbericht van de Europese Commissie van 10 februari 2016. Het UNHCR erkent dat de opvangvoorzieningen in Turkije voor verbetering vatbaar zijn doch uit de rapporten blijkt niet dat migranten in Turkije zonder meer en automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Er zijn geen recente publicaties verschenen waaruit blijkt dat migranten die in het kader van de Chicago Conventie aan Turkije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend worden behandeld. Evenmin als dat er publicaties zijn van het UNHCR waarin opgeroepen wordt om personen niet terug te sturen naar Turkije omwille van structurele tekortkomingen in het Turkse migratiesysteem. Verzoekende partij weerlegt deze motieven niet door de verwijzing naar enkele algemene rapporten betreffende de opvang van asielzoekers of personen die in doorreis zijn naar Europa.

Waar verzoekende partij lijkt uit te schijnen dat er geen onderzoek is gebeurd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Iran, kan zij evenmin worden gevolgd. De persoonlijk vrees van verzoekende partij is immers getoetst aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepalingen van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft tot zes maal toe haar asielaanvraag behandeld. Op 16 februari 2016 oordeelde de Commissaris-generaal met betrekking tot haar zesde aanvraag tot een weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag onder meer omdat zij niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat zij aanspraak kan

maken op een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade omdat er aan de door haar beweerde problemen niet het minste geloof kan worden gehecht. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is met betrekking tot Iran weldegelijk onderzocht.

Wat de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM betreft, laat de Raad gelden dat dit artikel het volgende bepaalt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. (...)”

De bewijslast rust in de eerste plaats op degene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. Verzoekster moet dus redelijkerwijs aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van haar leven tot gevolg zal hebben. Om dezelfde redenen als hierboven reeds uiteengezet maakt verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 2 van het EVRM aannemelijk. Te meer nu haar vrees voor de doodstraf in Iran reeds verschillende malen is onderzocht door de asielinstanties waarbij telkens werd geconcludeerd dat zij geen aanspraak kan maken op een gegronde vrees vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Waar verzoekende partij meent dat artikel 13 van het EVRM wordt geschonden omdat zij niet de kans heeft gekregen haar stukken voor te leggen en grondig te laten onderzoeken door de asielinstanties, kan zij evenwel wederom niet worden gevolgd, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij tot zes maal toe een asielaanvraag heeft ingediend waarbij de nieuwe stukken weldegelijk werden beoordeeld door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en na beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het eerste en tweede middel zijn *prima facie* niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN